

ACTIE

Curi-o-city centra

Stel je eens voor.

Je bent acht jaar en je heet Ravi of Deepa. Je woont in India in een klein dorpje op het platteland. Je woont samen met je ouders, je opa een oma, je twee zusjes en een broer. Je huis is een hutje dat is gemaakt van takken met daartussen in stro en wat riet. De vloer is van aangestampte aarde. Er zijn geen kamers. Jullie slapen, eten en wonen allemaal in één ruimte. Daarin kookt je moeder ook het eten op een houtvuurtje. Jullie ogen doen vaak zeer van de rook. Er zijn geen kranen in het huis. Het water haal je uit een put op het dorpsplein. Dat moet iedereen en dus moet je vaak lang wachten. Er is ook geen wc in huis. Jullie moeten je behoeften op de velden of langs de kant van de weg doen. Vooral je moeder vindt dat vervelend. Ze probeert ook altijd te gaan voor de zon op komt.

Bijna alle huizen zien er zo uit. Een paar zijn wat beter. Die zijn gemaakt van stenen uit het veld en hebben een dak van metalen golfplaten. De straten zijn ook van aangestampte aarde. Dus zijn ze heel stoffig in de lange zomer en een vieze blubberbende in het regenseizoen. Eén hele rijke boer heeft een televisie. Verder niemand in het dorp. Niemand heeft radio, niemand leest de krant. Trouwens bijna niemand kan lezen en schrijven. Ook opa, oma, vader en moeder zijn niet naar school geweest. In het hele dorp van honderd huizen heeft niemand een auto, maar twee keer per dag komt er een bus langs een volgend dorp. Je hebt nog nooit van een trein gehoord. Je ziet wel eens hele grote vogels en er zijn kinderen die zeggen dat daar mensen in zitten, maar dat kan natuurlijk niet. Je speelt wel eens buiten met een paar stenen. Dan doe je net of dat de bus is. Ander speelgoed is er niet.

Er gebeurt nooit iets in je dorp. Alle mensen werken vreselijk hard en toch verdienen ze niet genoeg. Iedere dag het zelfde. Opstaan, werken, naar bed en tussendoor wat eten. Melk heb je nog nooit gedronken. Daar is geen geld voor. Je eet iedere dag een paar pannenkoeken van tarwemeel en wat bonen. Shanta, het dochtertje van de buuren is heel erg ziek. Het huilt bijna de hele dag. Je bent bang dat het dood gaat want het huilen wordt steeds zwakker. Je ouders vertellen dat de geesten het kindje ziek hebben gemaakt.

Opa en oma hebben hun hele leven heel hard gewerkt. Ze zijn nu helemaal krom en te oud om te werken. Vader en moeder hebben een klein stukje land waar ze graan en wat bonen verbouwen. Daar verdienen ze niet genoeg mee en daarom werken ze ook voor een rijke boer. Die betaalt ze heel weinig. Hij zegt altijd: "als je het te weinig vindt, dan ga je maar weg. Er zijn wel honderd mensen die voor me willen werken omdat ze dat beetje geld nodig hebben." Alle mensen werken

op het land. Sommigen hebben een paar geiten. Ander werk is hier niet. Er zijn geen kantoren en geen fabrieken. Je weet niet eens dat er ander werk bestaat. Hoe zou je dat moeten weten?

Bezoek

In je hoofd klinken weer de woorden die Manik en Deepak spraken toen ze je ouders bezochten. Ze werken voor Yojana. Je kan in dat kleine hutje natuurlijk gewoon alles horen. Het gaat over jou. Ze praten heel lang met vader en moeder. Manik en Deepak willen graag dat je naar school gaat. Vader en moeder vinden dat eerst niet nodig. Ze zijn zelf toch ook niet naar school geweest? Bijna niemand in het dorp trouwens. Geduldig blijven Manik en Deepak uitleggen waarom het zo belangrijk is dat je naar school gaat. Dat je dan misschien een vak kan leren waarvan niemand hier in het dorp heeft gehoord en dan een beter bestaan kan opbouwen dan je ouders. Ja, dat willen je ouders graag voor je. Dus zit je nu op school.

DE wereld verbeteren kunnen we niet, HUN wereld wel!

School

Je school staat in het volgende dorp. Je moet een uurtje lopen voor je daar bent. Maar voor je op weg gaat moet je eerst wat brandhout zoeken en water halen bij de put.

De school is een klein gebouwtje met maar één lokaal. Er liggen wel tegels op de vloer. Tafels en stoelen zijn er niet. Iedereen zit op de grond. Er is één meester voor de hele school. Er is geen televisie, geen leesboek, geen computer, geen knutselhoek, geen zandbak; je hebt niet eens een eigen pen. Er is alleen een schoolbord en je hebt één schrift en een stompje potlood. Meestal schrijf je op een leitje. Dat is een plat stukje steen. Je schrijft daarop met krijt en dat kun je weer wegvegen. Je moet veel rijtjes leren. Een groot deel van de klas dreun je met zijn allen letters op en later tafels. Omdat alle kinderen van de groepen twee tot en met zes in één lokaal zitten kan meester niet veel meer doen dan jullie leren lezen, schrijven en rekenen. Je hebt nog nooit een kringgesprek gehad. Je vraagt je niet af hoe het nu komt dat de baby van de buren zo ziek is.

Je vraagt nooit WAAROM? Want ook dat moet je als heel klein kind leren en niemand heeft jou dat geleerd. Je bent niet nieuwsgierig want waar zou je nieuwsgierig naar zijn? Thuis in het dorp is het saai en op school is het ook al saai. Nee, leuk is het niet.

En nu?

Gelukkig woon je niet in een hutje in India. En je zit op een mooie school. Yojana werkt in bijna honderd dorpen. Daar kunnen we natuurlijk niet allemaal mooie scholen bouwen. Maar wat kunnen we wel doen? Daar hebben we met zijn allen goed over nagedacht.

We hebben twee centra gebouwd waar wel goede spullen zijn. Waar de kinderen ook naar video's kunnen kijken waarmee ze nieuwsgierig worden gemaakt, waar ze WAAROM? leren vragen..

Waar ze leren:

- dat er in vies en ongekookt water beestjes zitten die Shanta ziek hebben gemaakt.
- hoe ons lichaam werkt.
- dat de aarde leeft en voedingsstoffen voor planten, dieren en mensen bevat
- wat elektriciteit is en wat een computer.
- hoe regen en sneeuw ontstaan
- dat een regenboog niet door geesten wordt gemaakt
- wat de zee is
- dat de aarde draait en de maan daar omheen.

Maar vooral een centrum waar de kinderen kunnen tekenen, knutselen schilderen en zelf proefjes doen. En waar ze ontdekken wat ze zelf allemaal kunnen. Want ook dat leer je door dingen te doen. En niet van water en brandhout halen.

De kinderen worden weer nieuwsgierig en ze leren om vragen te stellen. Eigenlijk dingen die wij hier allemaal zo gewoon vinden. Een soort klein NEMO dus. Misschien kennen jullie het NEMO wel. Dit is een soort museum waar je op een hele leuke manier van alles kunt zien en doen. De enige regel is: "je mag overal aankomen." En we gaan een schoolbus kopen. Die haalt de kinderen op uit hun dorp en brengt ze naar het centrum. Ook dat is voor de kinderen die nog nooit buiten hun dorp kwamen al een hele belevenis. En natuurlijk gaan ze ook een keer kijken op het station en bij een vliegveld.

We hopen dat jullie ons weer willen helpen om het allemaal mogelijk te maken. Bedankt alvast!!

Kijk op www.yojana.nl voor meer informatie

Je kunt ons ook mailen als je vragen hebt: info@yojana.nl